

Hercai Salıncaklar Kimsesiz

– redfer · 10 Aralık 2019

bir adım ötede pervazlara konmuş
birazdan uçup gidecek saka kuşları
dikenli tellerin mıhlarına ruhlarını terk edip

artık batıya yönelmiş yevm
mevsimleri çatlamış nehar girizgahının
elinde yitik şehrin krokisi
zaman geçip gidiyor
esiyor rüzgar eflatun karanlıktan sıyrılıp
sonra pat diye bir yeni buhran çıkıyor karşıma
bitmek tükenmek bilmeyen döngülerden
yeni hayallerin peşinden

günlerin haftaların renklerini yitirdim
çocuk olmak istiyorum
bir o kadar çocuk
ramak kalmışken ölüme
ruhumu uçuran kanatlar kırık
kendinde kaybolmuş gölge gibi
yangınlar sancıyorum

sessizliğe iç içe kırgınlıklar mühürlü
eriyip çoğalıyor ıslak zeminler
hercai salıncaklar kimsesiz
ruhen salınmaktayım

kaybolmuş güz rüyaları gibiyim
aslında viraneyim ,derbederim
sırt üstü yattığım yerden yıldızlar seyrediyorum
tasavvurum birtakım anılar içeriyor

kurak hislerimi emziriyor yağmur
tene dokunan yürek lime lime
nefes nefese yıldızlar düşüyor
üşüyor avuç içlerim

titriyor gönül ah-u zarım

geçiyor pencere önünden gök düşümü sessizlik
hareleri vurmuş gölge kıvrımlarına
kaşla göz arasında bana göz kırptıyor
her köşe başından

saçaklardan sarkmış mevsimin sarkıtları
hep aynı yöne doğru yağıyor yağmur
ayaza ayaklanmış siyahların gövdesinden
yıldız aşırıyorum

anın içinden geçiyorum sadece...
gördüğüm kabuslar hayaletimi boğuyor
çıkamaz bir sokağa açılan pencere gibi
görülür olmayı yitiriyorum

içimde ki alt üst oluşların şevki eksik
düş ağırlarına takılıp düşüyor leyl
bir soluk yüzümde geziniyor
bir çiğ yumağı içine hapsolmuşum
çığlıklarım göğe doğru

redfer